

H t nh n là “hai con kh già”, b i vì n c i c a h bầy gi cũng x ch x c, méo mó m, nh t là m i n cãi nhau, nhìn i càng ch ng gi ng ai, c vênh vênh vào vào mà i i m m nguyệt nguyệt trông đáng ghét t .

Nh ng mà đó là chuy n c a h , ch ng là c a ai trên cội đ i này, n u ai có trùng h p mà nh n là v c a mình thì cũng m c thiên h .

Đúng ra h đã hay chí chót t h i còn tr , y nh hai con kh non. Lúc m i yêu nhau h cũng hay gi n h n, nh ng nh ng th gi n h n thu đó ch b ng lên nh l a r m, làm h càng nh t i nhau nhi u h n khi xa cách.

Tr c khi quy t đ nh đi t i hôn nhân, h đã v v n đ và xin phép cha m đôi bên so tu i nh bao nhiêu c p v ch ng khác. Lão th y bói đeo đôi kính đen, g t gù b m b m đ t tay, sau m t lúc l m nh m tính toán, nghe loáng thoáng câu gì “thìn, tu t, s u, mùi t hành xung, tý ng m o đ u v i nhau không nát m t chi u”. Nh ng may quá hai ng i không n m trong nhóm tu i y, cu i cùng thì th y cùng nói m t câu ba ph i: “N m ng h a, nam m ng th , th sanh h a, t ng sanh, tuy không giàu có, nh ng s ng v i nhau trăm năm đ u b c”.

Thôi th cũng đ c, bà già đ ng d y xuýt xoa cảm n th y, đ u có kh c kh u chút đnh mà c b c đ u rằng long cãi nhau hoài hoài thì cũng xem là h p tu i, không lo m t đ a r a chân v ch u Gi i s m. M ng tích l ch h a ch là l a s m sét, nó g m thét lên nh ch p nhoáng là ngu i ngay, còn th ng s n thì tuy không đ n s n, dinh c , nh ng thanh cao chót vót đ nh núi, s m ch p không h h n gì. S nh t là cái m ng m c g p h a, hay h a g p th y thì coi ch ng hai đ a, đ a ch t đ a b th ng. Xem th cũng ch a ch c đúng, và th i y là th i chi n tranh, có nhi u ng i xem r t h p tu i mà v n gầy gánh gi a đ ng. Nh ng lúc y, hai ng i đang yêu nhau l m, đ u có ph i nh y vào l a đ ch t cho tình yêu h v n ch t, cho nên vi c đ a nhau đi xem tu i ch là đ các c i nhà yên chí mà thôi.

Th i gian c nh th vùn v t trôi đi, m i ngày nào mà nay đã h n ba m i năm đ u g i tay p. Hôm lũ con đ ngh nh ng ngày “h p hôn” cho cha m , ông đã n a đùa n a th t nói v i lũ nh :

“Thôi, đ ng phú quý sinh l nghĩa, tao v i m mày ngày nào cũng nh ngày tân hôn, c n gì t ch c cho r m đám. Đ a nào th ng cha m , c cho tí ti n đi du l ch trắng m t tu i già, ch ăn thì đã không dám ăn, m c đ p cũng ch ai nhìn”.

Đúng thôi, vợ i tu i này ông ngh nh v y là th c t , ti t ki m đ c ti n cho con cái, mà i không ng i thiên h xì xèo. Vợ ch ng ông s ng theo i Vi t Nam, hôm ngày Valentine, ông đi làm v , nghe thiên h ra r chuy n t ng nhau đóa hoa Tình Yêu, i th y chú M đen đ ng bán hoa ngã t đ ng, ông bèn hào s ng mua t ng bà m t đóa h ng nhưng đ . Hí h ng lái xe, ông đ u xe r i đem đóa hoa vào b p. Th y bà đ u bù tóc r i đang n u c m, ông vui v đ a cho v , ch a k p nói câu gì hay ho đ i y đi m v i bà, thì bà đã nhăn nhó lên nh kh :

“Làm trò kh gì th , hoa v i ch hóet. Sao không mua cho tôi bó rau mu ng xào th t bò ăn c m có ph i ngon không?”

Ông c t h ng, ng m nghĩ, rõ chán phèo cho cái con kh già, làm nh cu c đ i ch a h bi t t i ch “romantic” bao gi c . Nh ng nhìn m t mũi v đ gay khi đ ng bên b p l a, đang làm b a c m chi u cho c nhà, ông i nghĩ th ng v : “ ph i đ y, c r a cho bà y đ ng bát đĩa b n mà b ng trắm đóa hoa h ng ph gió kia.” Th là ông x n tay áo lên đ r a bát, nh ng bình th ng đã m y khi ông đ ng đ n công vi c b p núc c a v . Ông lúng túng r i tu c tay làm v cái ly, th là bà tru tréo lên:

“Thôi ông c i, h ông mó vào đâu là đ v đ n đó. C đ tôi, ch ng c n ông ph i làm.”

Ông l c đ u b ra ngoài v n, thôi đi t i cây v y. Nhác nhìn th y m y cây m p đ ng bà tr ng hôm nay đã leo lên h t chi c c t g bên v rào, ông nghĩ ngay đ n chuy n làm cho bà cái giàn.

Nghĩ là làm, ông hí hoáy l y thang, r i dùng nh ng thanh g m ng đ b c giàn, nh ng ch a gì ông đã th y bà đ ng lù lù sau l ng. T ng bà khen, ai ng b l i la ho ng lên:

“Tôi l y ông, ông ch ng làm gì cho nên thân c . L gây chân, n m m t ch là ch t cái thân già này.”

Ông t ái: “Bà c hay n ào, không ngã mà c nghe bà la ho ng cũng đ gi t mình ngã gãy c . Đàn bà có th đâu ăn nói c toang toác lên.”

Bà đâu có toang toác, bà lo cho ông đ y ch , nh ng hai ch “toang toác” làm bà m ách, m t s ng lên lên trông h t nh con kh già. Tuy th , ông cũng vác cái thang c t vào nhà kho, r i vào nhà c m, trên chi c k g , đã th y hoa h ng đ ông mua t ng bà đ c c m vào chi c bình thu tinh. Ông t m t m c i, đàn bà h nói v y mà không ph i v y, đóa hoa h ng bây gi đã t i lên vì có n c.

Cũng không ph i lúc nào h cũng cãi nhau, và cũng không ph i lúc nào ông v i bà l i không có nh ng giây phút êm đ m bên nhau khi lũ con đi v ng c . Nh ng câu chuy n h trao đ i, nghe không ng t ngào nh h i đôi m i, nh ng đ y nh ng lo l ng và bần khoản cho nhau v s c kh e cũng nh chuy n trong nhà, ngoài ph . Ông hay nh c bà c n ph i u ng thêm thu c b m i ngày, còn bà thì lo l ng cái chân c a ông d o này đi đ ng có ph n thi u ngay ng n. Nh ng phi n nh t là m i lúc lái xe có bà bên c nh lái ph , nh c nh t ng chi ti t khi cái kim đ ng h nhích lên nhích xu ng, b i vì bà không lái xe mà lái tài x . Cái này th c kh cho ông, khi m t ph i chăm chú nhìn kính tr c kính sau, mi ng bà thì ong óng nh c nh ch y nhanh ch y ch m, khi n đ u ông c ho ng lên suýt tông vào xe ng i khác. Ông quát v :

“Có cần cái m m khi không? Đi v i bà có ngày ch t m t ngáp. ‘Pô Lít’ tôi không s mà s cái mi ng bà’.

Bà im m t tí r i l i lên mày:

“Đã lái d mà l i c ch y ‘len’ gi a, l mu n ‘ch xít’ thì sao?”

Ông h m h : “Đ ng nó n m trong đ u tôi, lái ‘len’ trong l tr t bánh xe là đi vào thành xi măng, cũng gi p đ u mà ch t.”

H c cãi nhau l an x nh th , nh t là khi ông m t mũi kèm nhèm, không nhìn rõ b ng

tên đ&#o ng, đ&#nh qu&#o ph&#i mà m&#t th&#ng M&# đen đã lù lù ch&#n ngay bên c&#nh. Th&# là ‘s&#y m&#t ly đi m&#t đ&#m’. H&# đã có nhi&#u kinh nghi&#m nh&#ng l&#n đi l&#n đ&#o ng nh&# v&#y, r&#i loanh quanh mãi tìm không ra l&#i v&#, đi l&#c vào nh&#ng khu l&# ho&#c, ch&# m&#i hoàng hôn mà nghe nh&# đã t&#i om vì n&#i s&# dâng ng&#p lòng.

Bà còn s&# nh&#t là tính nóng n&#y c&#a ông, khi b&# m&#t cái xe đ&#ng sau c&# bóp còi ‘tín tín’ thúc h&#i, b&#i ông b&#n nghĩ đầu đầu mà đèn xanh nh&#p nháy v&#n ch&#a ch&#u ch&#y. R&#i khi nó v&#t qua m&#t ông, bèn gi&# ngón tay gi&#a ra đ&# ch&#c t&#c. M&#i ngón tay là m&#t bi&#u t&#o ng c&#a ngôn ngữ, có x&#u có t&#t, nh&#ng &# tr&#o ng h&#p này thì bà ph&#i can ông đ&#ng b&#t ch&#c ki&#u tr&# l&#i thi&#u văn hóa nh&# th&#, nh&#t là l&# g&#p ph&#i th&#ng có súng, thôi thì ‘m&#t câu nh&#n chín câu lành’ v&#y. H&#i ông m&#i qua M&#, ch&# hi&#u ‘mô tê’ gì v&# ngôn ngữ ngón tay nh&# v&#y, lông ngông tìm đ&#o ng đi thì đã th&#y m&#t cái đ&#u &# xe bên kia thò ra, gi&# m&#t ngón tay lên, ông còn l&#i m&#m c&#i i nói ‘thank you’ ng&#i i b&#n M&# t&#t b&#ng, v&# nhà c&# th&#t th&#m sao nó bi&#t mình đang đi tìm đ&#o ng đ&# ch&#.

M&#i l&#n có đ&#p đi đâu v&#i ông, ph&#i lái trên ‘freeway’, xe c&# l&#ng lách nh&# điên khi&#n ông xoay tr&# đ&#n nh&#c đ&#u, m&#m luôn luôn r&#a ‘đ&# kh&#n n&#n’ bà l&#i b&#t c&#i i. Hôm &#y trong lòng ông đ&#i đ&#y nh&#ng th&#ng kh&#n n&#n, chúng nó đi đâu mà nh&# ăn c&#p, xã h&#i này khó mà có hòa bình khi con ng&#i i c&# sùng s&#c lên nh&# v&#y. Nghĩ cho cùng thì ch&# bao gi&# h&#t chi&#n tranh, t&# tri&#u năm tr&#c t&#i ngàn năm sau, con ng&#i i c&# s&#ng r&#i ch&#t, chi&#n tranh r&#i l&#i hòa bình, k&# đi vào lòng đ&#t ng&#i i l&#i t&#p t&#c sinh ra. G&#i là nhân lo&#i còn kh&#, vì lòng ng&#i i c&# sùng s&#c lên nh&# n&#i n&#c sôi.

Hôm nay ông bà l&#i cãi nhau. M&#t bà s&#ng lên còn ông thì l&# l&# không nói năng. H&# đang c&#n nh&#n nhau, hay là ch&# có bà hay c&#n nh&#n mà thôi. Bà nói dai nh&# đĩa, mà l&# th&#t, bà ch&# hay dai đ&#ng v&#i ông ch&# v&#i ng&#i i ngoài bà ng&#t s&#t, chi&#n tranh ch&# x&#y ra gi&#a hai v&# ch&#ng già còn khi ra ngoài bà hay đem hai ch&# ‘bình an’ đ&# t&#ng riêng cho thiên h&#. Th&# có t&#c không ch&#. Chuy&#n thì đâu có gì ghê g&#m, v&# ch&#ng th&#ng con trai đ&#n đ&#a cháu n&#i đi đâu t&# sáng s&#m, chúng nó quên c&# ngày k&# c&#a ông c&#, mãi t&#i gi&# này v&#n ch&#a đ&#n cháu v&# ăn gi&#.

Ông b&#o bà: “Mu&#n gì ph&#i nói. Th&#i bu&#i này b&#n bù đ&#u bù c&#, chúng nó làm sao nh&# đ&#c ngày gì ngoài ngày th&# b&#y v&#i ngày chúa nh&#t”.

Bà chua chát: “Nh&#ng ít ra th&#y tôi s&#a so&#n bàn th&#, nói xa nói g&#n thì cũng ph&#i bi&#t đ&# cháu &# nhà đ&#t nhang cho ông bà ch&#. Có th&# đâu l&#i c&#p đ&#t đi h&#t nh&# v&#y.

Ông chép mi&#ng: “Ôi giào! Không có chúng nó thì tôi v&#i bà c&# bày ra cúng r&#i cùng x&#i v&#i nhau, càng ít ng&#i i càng đ&#c ăn nhi&#u.”

Nhìn căn nhà v&#ng v&#, n&#u n&#ng bày bi&#n xong đã m&#t ng&#t nh&# mà con cháu ch&#a đ&#a nào v&#, d&#m t&#i thân: “Mai m&#t tôi v&#i ông ch&#t đi ch&#c ch&#ng có ai đ&#t cho nén nhang, c&# th&#i bu&#i này thì ch&#ng gi&# ch&#p làm gì cho m&#t công.

Ông g&#t gù: “&#, mà cũng ch&#ng c&#n ph&#i chôn c&#t n&#a cho ch&#t đ&#t. Tôi có ch&#t c&# thiêu xong r&#i đem tro đ&# xu&#ng bi&#n, nhà th&# cho chúng nó m&#t năm đôi l&#n th&#m vi&#ng. N&#m đ&#i i &#y l&#i mát. Còn không thì đem lên núi, trải ra làm phân bón cho cây c&#, không ích l&#i h&#n à?

Nghe ông bình th&#n nói vui v&# mà v&#n c&# ng&#m ngủi. Mâm cúng đã đ&#n lên, mùi tr&#m nhang nghi ngút. Bà đ&#t ba nén nhang c&#m vào bát nhang trên bàn th&#, mi&#ng lâm râm kh&#n vái:

“L&#y các c&#, hôm nay ngày gi&# ông, m&#i các c&# v&# x&#i b&#a c&#m v&#i con cháu. Các cháu b&#t hi&#u c&# b&# l&#i cho, th&#i bu&#i này ch&#ng gi&#ng h&#i x&#a, các c&# ‘s&#ng kh&#e ch&#t thiêng’ v&# ph&#u h&# cho c&# nhà an vui, kh&#e m&#nh, gia đ&#o trong &#m ngoài êm...”

Nghe bà kh&#n, ông v&#n hay pha trò bu&#c mi&#ng:

“Các c&# có phù h&# thì c&# phù h&#, còn vi&#c hi&#n v&# xin mi&#n cho k&#o con cháu nó s&#.”

Đang bận trong bếp, mẹ là bà quay sang vác lên vỉi ông:

“Ăn nói rõ là lăng nhăng, ông đừng đùa vỉi người khuất bóng mà mang tội, các cậu nghe được cậu, đầu phải chờ ông đùa, bà thì hèn gì con cũng vỉy. Tôi nói cho ông biết, lát nữa dọn nhau vỉ đây tôi cho mời tởn...”

Ông nhăn mặt: “Thôi xin can bà, bà chỉ chúng nó các cậu cũng nghe, lát sau họ không dám vỉ ăn gì nữa. Ai là mời các cậu vỉ ăn gì, cậu vui cậu khỏe, mà gia chủ mời mãi nhón nhón con khố già, tôi mà là cậu tôi cũng ‘đổm’ vào. Bà đừng tôi vỉ chúng cho, ‘ngọt mời mời chi tởn ru’i’ chứ nhón nhón ng chi làm nó ghét mình hơn”.

Bà ngang nghênh trố miêng, vỉ vì có mặt khi bà chủ thua ông.

“Không phải ngọt vỉ ai cậu, nó là con chủ không phải bà mình, nói nhón còn chủ nghe ra, chủ nhón đã ăn thua gì.”

Thì là bà a cậu m n u n n ng công phu vỉy nhón ng món ngon bếp nhón ngọt vỉ chủ ng ai mu n ăn. Ông bắc mình nghĩ tội thì ng con trai vô tâm không biết dọn ngày gì ông bà mà bắc o vỉ nhà giúp chủ chủ ng. Chúng nó đi đâu mà quên cậu đừng vỉ, bận trố bày gì dọn vô tâm thì cậu, n u cha m mà không có lòng tha thì và thông cậu, thì chủ chủ n sắ bu n gì n su t đi. Hóa cho nên hắ vỉ chủ ng chúng nó mời vỉy nhau, ông đã nghĩ dọn chuy n riêng đi ai có tội do cậu a ngắi đó. Nhón ng riêng thì riêng, n n p gia đình vỉ n phải gì. Ông mắc quần áo rắi bắ o vỉ: “Tôi đi dọn ng này mời chút”.

Bà đang ngắi bu n rắu nhìn mâm cậu m: “Đi đâu? Cậu canh dọn sắ n rắi cũng bắ đi, đúng là ‘bắ nào con nắy’”.

Ông bắc mình quát: “Bà biết tôi đi đâu mà đã toang toát lên. Tôi đi tìm chúng nó vỉ đi bà chủ, chủ ăn u ng thì này ngon lành gì mà ăn.

Tỏ nhiên gì ng bà dọn xu ng, a nắc mắ t: “Thôi ông . Hai đứa kia đi hắc xa, chủ còn chúng nó vỉi mình, khó lắm chủ sinh tội ra.

Thỷ bà nói, ông bắc cậu i, cái tính bà thì ông không , chủ chủ p lên nhón a trắi nhón ng rắi i tắ đi ngay, lão thỷ bắ chủ nói thì là gì. Ông nhìn vỉ pha trò: “Trông mời bà cậu y nhón ‘con khố già’ trong sắ thú.

Bà cũng nguyệt yêu ông: “Ngó ông cắi thì khố cũng đắp hắ n. Rắng cậu chủ a gì đã ‘sút càng gắy gắ ng’ cậu ra.

Hai vỉ chủ ng già gì ng nhón ‘hai con khố’ ngắi bắ t chủ y cho nhau. Hắ cãi nhau luôn luôn đắ rắi vỉ n thắ ng nhau nhón thắ vỉy, ai có cắi thì hắ mắi cái rắng. Mời i lát ông đi làm vỉ thỷ vỉ ng bóng bà, ông bắ đi tìm, thỷ bà nắ m đắp chắn kín mít, vỉi sắ vào chân vỉ thỷ nhón ngọt, ông hắi hắ đi vỉy dọn bóp chân cho bà. Còn hắ ông đi vỉ mu n, bà đi ra đi vào mời không ngắ ng ngó cái kim đừng hắ, bắ ng nghĩ dọn trắ thắ bắ t trắ c trên đi. Nhón ng hắ nghe ti ng xe ông dọn ngoà ‘garage’, bà thắ phào nhón nhón m, nhón ng rắ t bắc mình vỉ cái ‘con khố già’ vỉ mu n mà không nói qua cho bà biết, lúc y mắ t bà nhón ng chủ ch y hắ t mắ t con khố. Không biết ai là khố, nhón ng hắ cắ nghĩ tội nhau bắ ng cái tình vỉy âu yắ m mà chủ ng cắ n ai phải hi u.

Bắ ng ông đừng bắ t vỉy khi nghe ti ng máy xe ngoà sân, vỉ chủ ng thắ ng con đã dọn cháu vỉ, thắ ng bé lên năm mời mãi xinh xắ n, chủ y ào ào vào ôm vỉy ông nắi nói bí bô: “Thắ a ông nắi cháu mắi vỉ”

Thắ ng cháu nói còn đã dọn, mời mãi nó hắ ng lên nhón hai quắ đào. Ông ôm cháu và lòng âu yắ m hắi: “Cháu ông đi đâu mà lâu thắ ? Hôm nay gì cắ không vỉ sắ m mà ăn gì.”

Bây gì anh con trai mắi lên ti ng: “Chúng con cho cháu đi sắ thú, nhón ngày gì cắ mu n vỉ sắ m, nhón ng cháu ông không chủ u vỉ, cậu đòi xem mãi.”

Ông vu t tóc cháu, hôn lên đôi má phính: “Thắ cháu thỷ con gì trong sắ thú kắ cho ông nghe vỉi.”

“Cháu xem con kh&#m con bú m&#m, xem hai con kh&#m già c&#i nhau.”

Ông b&#o cháu: “T&#m ng g&#i, &#m nhà mình cũng có hai con kh&#m già c&#i nhau su&#t ngày.”

Bà đang đ&#ng trong nhà nhìn ra, nghe ông nói, l&#m ông m&#t cái dài h&#n cây s&#m....